

DÜNYANIN DİBİ OTELİ

MEHVEŞ EVİN

© KARAKARGA YAYINLARI 398

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

DÜNYANIN DİBİ OTELİ

Mehveş Evin

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Neslihan Perker

Kapak Tasarımı: Sedat Gösterikli

Mizampaj: Melike Doğan

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal-Meltem Kökboyun

1. Baskı: Ekim 2022

ISBN: 978-625-8360-15-8

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalıoğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No. 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5

Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sokak

No. 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel. 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No. 48625

İÇİNDEKİLER

SİĞINAK	9
YENİGELEN	17
İSTİLA	27
DÜNYANIN DİBİ OTELİ	33
‘YOK’LAR.....	39
İNSAN EN YAKININI KAYBEDERSE	45
MERKEZ SİSTEM.....	53
ROBOT KADER.....	59
SU TRENİ.....	67
POŞETKENT	73
BÖCEK.....	81
POĞAÇA HAPİ.....	87
İŞGALDELEN.....	93
SIZINTI	99
YETER!	107
MEKTUP.....	115
TEŞEKKÜR.....	119
Özgeçmiş	120

Sema Evine...

1

SIĞINAK

Bugün 15 Mayıs 2050. Tekses Radyo, herkese güzel bir gün diler!

Yurdun batı ve iç kesimlerinde yer yer görülen asit yağmurları, bugün itibariyle etkisini kaybedecek...

Karadeniz'in doğusu ve Doğu Anadolu'da ise şiddetli yağışlar bekleniyor. Yetkililer, sel riski taşıyan alanlardan yurttaşların tahliye edileceğini açıkladı.

Öte yandan İklim Bilim Kurulu, Akdeniz, Ege ve Güneydoğu Anadolu'da yeni bir sıcak hava dalgası uyarısında bulundu.

Kurul, hava sıcaklığının Akdeniz Bölgesi'nde en yüksek 45, Ege'de 42, Güneydoğu'da ise 47 dereceye çıkabileceğini bildirdi.

Merkez Sistem, aşırı sıcaklıklara karşı gereken tüm önlemlerin alındığını, 2457 no'lu genelgeye göre söz konusu afet bölgelerinde saat 11.00-16.00 arasında süresiz sokağa çıkma yasağı ilan edildiğini açıkladı. Yasağı ihlal edenlere 1000 kredi ceza kesilecek.

Ve dünya haberleri...

Evet sevgili izleyiciler, 2050 yılına sellerle, deniz taşkınlarıyla giren Avrupa'nın kuzeyinde tekrar Olağanüstü Hal ilan edildi. İngiltere Başbakanı, geçici süreyle ülkeye tüm giriş çıkışları dondurduğunu açıkladı.

Kıyıların bir kısmı geçen yıl denize karışan El Salvador'dan, Honduras ve Guatemala'ya akın devam ediyor. Sınır duvarlarında yaklaşık bir milyona insanın mahsur kaldığı belirtildi.

ABD'de ise eyaletler arası savaş kızıştı. Kaliforniya ve...

Radyonun sesi sonuna kadar açık olmalıydı. Mutfaktan gelen tabak çanak seslerine demliğin tıkırtısı eşlik ediyordu. Kızarmış ekmeğin kokusu, yatağından çıkmak istemeyen Leyla'yı kendine getirdi.

Berbat bir rüya görmüştü: Büyük bir şehirdeydi. Kalabalıkların arasından bir türlü çıkamıyordu. Karanlık, kocaman binalar her iki yanından üzerine doğru yıkılırken koşmaya çalıştı ama... Bacakları hareket etmiyordu.

Kâbusun etkisinden sıyrılmak için gözünü tavana, futbol topu büyüklüğündeki iki küçük pencereye dikti. Güneş doğmak üzereydi. Bugün asit bulutları az olmalıydı, çünkü içeriye süzülen ışık parlaktı.

Anneannesinin gür sesiyle yerinden zıpladı:

“Leylaaaa, haydi kalk artık! Yoksa yollarda yumurta gibi pişersin bu sıcakta!”

“Geldim!”

Yataktan fırladı, yüzünü yıkamadan merdivene hamle yaptı. Sığınağın tavanındaki kapıya ustaca tırmandı. Büyük bir lombozu andıran, çift camlı kapının yanındaki ölçüm aletlerini kontrol etti.

Sıcaklık, nem oranı ve partikül değerlerine göre tahmininden de temiz ve ılıktı hava. İyiye işaretledi bu!

Bir köstebeğin yuvasından çıktığı gibi, kapıyı temkinle açıp başını dışarıya uzattı.

Vadinin ağaçları, otları, güneşin ilk ışıklarıyla soğuk beyazdan koyu pembeye uzanan tonlara boyanmıştı. Uzakta denizin pırıltısını, hatta Midilli Adası’nın silüetini seçebiliyordu.

Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı... Kaz Dağları’nın eteklerindeki antik Lamponia kentinin yamacında, gözden ırak yaşadıkları coğrafya, benliğinin bir parçasıydı.

Ama oyalanacak, düş kuracak zamanı yoktu. Yola çıkması gerekiyordu.

Perihan Hanım, hazırladığı kumanyayı sıkıca paketlerken

Leyla mutfağa indi. Anneannesinin arkasından yaklaşıp sımsıkı sarıldı. Bir an, öylece kaldılar.

Leyla, dün gibi hatırlıyordu: 2035'te, İstanbul'da hava kirliliği yüzünden sıkıyönetim ilan edildiğinde Büyükhusun Köyü'ndeki taş evde yaşıyorlardı.

Mutfak masasında oturan Perihan Hanım, birdenbire ayağa kalkıp radyoyu kapatmış, cephede tek başına kalan bir asker edasıyla torununa dönüp "Sığınak yapma vakti geldi de geçiyor!" demişti. Bu bir tespit değil, emirdi. İtiraz edecek oldu Leyla, ne de olsa o zamanlar ergenliğin en isyankâr dönemindeydi:

"Anane, biraz abartmıyor musun? Köyde bu seviyede hava kirliliği ihtimali yüzde kaç ki?"

"Hah, şuna bak!" diye burnundan soluyan Perihan Hanım'a söylenecek şey miydi bu?

"On yıl önce bugünleri görebilen, duyduklarını ciddiye alan olsaydı belki de milyonların hayatı kurtulacaktı! Kirlilikten, asbest ve siyanürden zehirlenenleri unuttun galiba? Çanak kale kömür santralleri, maden aramaları yüzünden ne hale geldi... Yahu nükleer atık sızıntısı yaşandı, daha ne olsun?"

Leyla, çenesini tutmadığına pişman olmuştu. Hemen boynuna atlayıp yanaklarını mıncıklayarak anneannesinin dikkatini dağıtmaya çalıştı:

"Tamam, tamam! Düşünmeden konuştum. Bence de sığınağı yapalım, hatta hemen başlayalım... Baksana, malzemeleri nasıl taşımalıyız tepeye?"

Dikkat dağıtma manevrası başarılı olmuştu. Ayrıca Perihan Hanım, torununun sevgi gösterilerine hiç dayanamazdı.

Aslında sığınak fikri bir süredir gündemdeydi. Perihan Hanım, yıllar önce Kozlu Köyü'nün tepesindeki Lamponia Antik Kenti'nin yakınında, eskiden bağ evi olarak kullanılan bir dönüm araziye aldığından beri kafasına bu işi takmıştı.

Hatta mimar arkadaşlarıyla uzun uzun oturup konuşmuşlar, Çatalhöyük'teki Neolitik dönemden kalma evlere benzer bir yapı çizmişlerdi.

Bu ev, toprağın üstünde olmayacaktı. Kayalıkların içinde gömülecek, girişi de evin çatısından yapılacaktı. Küçük pencereleri mekânı aydınlatmaya yetecek kadardı.

İklim koşullarından fazla etkilenmeyen, ısı dengesini muhafaza eden sığınacağın elektrik ve su ihtiyacı da minimal olacak şekilde hesaplandı.

Köyden yürüyünce taş çatlasın bir saat mesafede bulunan Lamponia'ya yıllarca gidip geldiler. İnşaat işlerinde ustalaşmış birkaç köylüyle birlikte, çoğu işi kendi elleriyle yaptılar.

Perihan Hanım'ın yerin üstüne değil, kayalıklara ev yaptığını öğrenen köylülerse ona deli gözüyle bakmışlardı: Hayvan gibi dağın tepesinde, bir mağarada yaşanır mıydı?

Perihan Hanım bu laflara hiç aldırmadı tabii. Köylerde taş evleri bile yazın serin, fırtına ve şiddetli yağışlarda sıcak ve kuru tutmak, giderek daha zor ve pahalı hale geliyordu.

Şehirlerde hayat gitgide zorlaşırken 2040'ta taşraya göç ve yapılaşma kısıtlandı.

Hatta bazı yerleşim yerlerinde nüfus sayısı donduruldu. Başka bir şehir veya köyde yaşamak isteyenlere yüksek vergiler kesiliyor, karmaşık ve uzun bürokratik işlemlerle insanlar canından bezdiriliyordu.

Ama köyde hayat hiç de dertsiz, tasasız değildi.

En büyük sorun, susuzluktu... Musluktan 7/24 suyun aktığını hatırlayan son kuşaktandı Leyla.

Yedi, sekiz yaşlarındayken su doldurulmuş banyo küvetinin cazibesine kapılmıştı. Oyuncaklarını küvete daldırıp çıkarırken suların yerlere taşıtığını fark etmemişti.

Anneannesinin banyoya dalıp “Napiyorsun Leyla? Oyuncak havuz mu sandın? O suyla oynamak yok!” diye azarlamasıyla kendine gelmiş ve tabii ki çok utanmıştı.

Köylerde ve şehirlerde nihayet yağmur ve az da olsa kalan yeraltı sularının depolanması akıl edilmişti. Ama cehennem sıcaklarında hiçbiri yetmiyordu ki...

Su kavgaları yüzünden köylülerin de arası açıldı. Leyla, çeşme kuyruğunda bidonlarla beklerken Ayşe’yle Hanife teyzenin nasıl birbirine girdiğine şahit olmuş, iki yaşlı kadını zor ayırmıştı. Eve dönerken sınırları boşalmış, kahvenin önüne oturup bir güzel ağlamıştı.

Kan davasına benzer su davaları güden köylerin olduğu, ailelerin kavgaya tutuşup karşılıklı kurşun saydırdıkları da gelen haberler arasındaydı...

Bazı köylerdeyse yağmur duasına bile çıkılmıyordu. İmamlar, gökten rahmet değil asit yağmurları yağmaya başlayınca toplu dualardan vazgeçtiğini duyurmuşlardı.

Kuraklık krizinin ağırlaşmasıyla hem var olan su kaynaklarını korumak, hem suyu daha dikkatli tüketmek için geç kalınmış önlemler, ileri teknolojiler devreye sokuldu.

Mesela sahil kentlerinde deniz suyu arındırma tesisleri kurulmuştu. Fakat pahalı bir sistemdi bu; ancak deniz seviyesi ve biraz üstündeki yerleşim birimlerine su taşınabiliyordu. Ayrıca tuzdan arındırılrsa dahi su, tarımda kullanılamıyordu.

Velhasıl Perihan Hanım, bu koşullarda en doğrusuna karar vermiş, torunuyla kendine bir sığınak yapmıştı. Kirlilik, fırtına, aşırı sıcaklık gibi afet dönemlerinin haricinde, köydeki evde yaşamaya devam ediyorlardı.

Ne var ki afetler katlanarak artıyor, sığınakta kaldıkları süre gitgide uzuyordu... Mevsimler anormalleşiyor, aniden patlayan fırtınalar kadar aşırı sıcaklıklara karşı da hazırlıklı olmak güçleşiyordu. Bu nedenle yılın belli dönemlerinde Lamponia'ya geçiyor ve bazen haftalarca orada kalıyorlardı. İkisi için de kolay değildi bu zamanlar.

Leyla, anneannesiyle anlaşsa da bu küçük, kapalı, loş mekanda haftalar geçirmek bazen feci sıkıcı oluyordu.

Perihan ise 28 yaşına gelen torunu için üzülüyordu: Başka bir hayatı olmalıydı bu kızcağızın, ama nasıl, nerede?

Şimdiyse farklı bir endişe taşıyordu: Uzun zaman sonra onu tek başına İstanbul'a uğurlayacaktı. Yolculuk için her ne kadar Leyla'yı yüreklendirse de bunun uzun bir ayrılık olacağı korkusunu içinden atamıyordu...